

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 7To/6/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8820010480
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tobiaš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8820010480.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tobiaša a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 10.06.2026, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 1T/77/2020 zo dňa 18.11.2025, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), e), ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom D. E. XXX, F. C.,

u k l a d á

Podľa § 149 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, bez zistenia poľahčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody podmienične odkladá.

Podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona u r č u j e skúšobnú dobu podmieničného odsúdenia na 2 (dva) roky.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel v trvaní 1 (jedného) roka.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. uznaný za vinného z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 02.03.2020 asi o 11.40 hod. viedol jemu pridelené nákladné motorové vozidlo zn. G. H. XX, evidenčného čísla I., slúžiace na vývoz komunálneho odpadu, po účelovej komunikácii v rómskej osade v obci J., okr. K. L. H. a v dôsledku nefunkčného odrazového skla na spätnom zrkadle umiestnenom na pravej strane čelného skla nákladného motorového vozidla zn. G. H. XX, evidenčného čísla I. nespozoroval chodkyňu poškodenú M. D., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom J. E. XXX, okr. K. L. H., ktorá prechádzala cez účelovú komunikáciu pred motorovým vozidlom z pravej strany na ľavú stranu v smere jazdy obžalovaného, kedy motorové vozidlo narazilo do poškodenej, pričom pri zrážke poškodená

M. D., nar. XX.XX.XXXX, naposledy bytom J. E. XXX, okr. K. L. H. utrpela ťažké zranenia, najmä šok po úraze a krvácaní po polytraume, ktorým zranenia na mieste podľahla.

Za to mu bol uložený podľa § 149 ods. 2 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona, bez zistenia pohľadáčujúcich okolností uvedených v § 36 Tr. zákona a prítiažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona, trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona výkon uloženého trestu odňatia slobody mu bol podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba podmiennečného odsúdenia na 36 mesiacov.

Zároveň podľa § 288 ods. 1 Tr. poriadku súd odkázal poškodeného N. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom J. XXX, okr. K. L. H., s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, proti jeho výroku o treste v neprospech obžalovaného, podal v zákonnej lehote prokurátor odvolanie, ktoré následne aj bližšie písomne odôvodnil.

Uviedol, že po oboznámení sa s písomným vyhotovením predmetného rozsudku zastáva názor, že i napriek možnosti straty zamestnania u obžalovaného A. B. ako vodiča z povolania a k možnému obmedzeniu starostlivosti o mentálne postihnutého brata, obmedzeniu s pomocou sestry s deťmi, ktorá nevlastní auto, je v tejto veci opodstatnené trvať na uložení trestu zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel a to minimálne na samej spodnej hranici tohto trestu. Tento záver opiera najmä o spôsob a okolnosti spáchania skutku a jeho následky, ďalej o skutočnosť, že po skutku sa obžalovaný dopustil protiprávneho konania ako vodič opakovane, aj keď sa malo jednať o priestupky menšej závažnosti, ale predovšetkým prihliadol na to, že ku skutku došlo aj preto, že obžalovaný ako vodič viedol vozidlo nespôsobilé na jazdu po pozemných komunikáciách z dôvodu nefunkčného predného zrkadla, ktoré mu znemožňovalo výhľad na priestor, v ktorom sa práve poškodená chodkyňa nachádzala, pričom sa aj z tohto dôvodu s vozidlom v prednehodovom deji pohyboval nesprávnou technikou. Z tohto vyplýva, že s takto poškodeným vozidlom nemal obžalovaný, bez opravy, jazdu vôbec vykonať, o čom mal vedomosť a súčasne je možné predpokladať, že k dopravnej nehode by zrejme nebolo došlo. Zároveň s poukazom na odstup času od spáchania skutku do rozhodnutia prvostupňového súdu odôvodňuje svoj návrh na uloženie trestu zákazu činnosti na jeho samej spodnej hranici. Z uvedených dôvodov odvolaciemu súdu navrhuje, aby napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a rozhodol sám rozsudkom.

K odvolaniu prokurátora sa vyjadril obžalovaný prostredníctvom svojho zvoleného obhajcu. Uviedol po rekapitulácii výrokov napadnutého rozsudku, že predmetné odvolanie prokurátora zo dňa 20.11.2025, vrátane doplneného odvolania zo dňa 23.03.2026, považuje za ničím neodôvodnené a napadnuté rozhodnutie za vecne správne a zákonné, vydané na základe náležitého zistenia skutkového stavu a správne právne odôvodnené. Cituje ďalej dôvody odvolania prokurátora a dodáva, že s odvolacími námietkami prokurátora nemožno súhlasiť, keďže tieto nezohľadňujú všetky rozhodné okolnosti prípadu v ich vzájomnej súvislosti, tak ako ich správne vyhodnotil súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu. Predovšetkým je potrebné podľa názoru obžalovaného zdôrazniť, že súd prvého stupňa sa otázkou uloženia trestu zákazu činnosti riadne zaoberal a svoje rozhodnutie neuložiť tento druh trestu logicky, presvedčivo a v súlade so zásadou individualizácie trestu odôvodnil. Prokurátor vo svojom odvolaní neprihliadol na významnú mieru spolu zavinenia poškodenej chodkyne, ktoré bolo preukázané znaleckým dokazovaním. Zo záverov znaleckého posudku jednoznačne vyplynulo, že správanie poškodenej pri pohybe po predmetnej miestnej komunikácii nebolo z technického hľadiska správne. Poškodená sa pohybovala v tesnej blízkosti motorového vozidla označeného výstražnými majákmi, pričom na ich signalizáciu s najväčšou pravdepodobnosťou nereagovala. Súčasne sa pohybovala po pravej strane komunikácie, hoci na predmetnej komunikácii absentoval chodník, a preto bola povinná pohybovať sa po ľavej krajnici čo najbližšie pri ľavom okraji vozovky. Táto okolnosť významne znižuje mieru zavinenia obžalovaného a predstavuje podstatný faktor pri úvahe o primeranosti uloženého trestu. Rovnako nemožno opomenúť podľa obžalovaného výrazný časový odstup od spáchania skutku, ktorý v súčasnosti presahuje šesť rokov. Za toto obdobie obžalovaný nevedol život svedčiaci o potrebe uloženia ďalšieho represívneho zásahu v podobe zákazu činnosti. Priestupkové konania, na ktoré poukazuje prokurátor, boli menej závažného charakteru, išlo prevažne o administratívne dopravné priestupky sankcionované blokovými pokutami v minimálnej výške, ktoré boli samostatne prejednané a sankcionované. Súd prvého stupňa podľa obžalovaného zároveň správne prihliadol na nedbanlivostnú formu zavinenia, úprimnú ľútosť obžalovaného, jeho osobné a rodinné pomery, ako aj reálnu možnosť

jeho nápravy bez potreby uloženia zákazu činnosti. Uloženie trestu zákazu činnosti by v danom prípade predstavovalo neprimerane prísny zásah, ktorý by mal pre obžalovaného likvidačné dôsledky, keďže je dlhoročným vodičom z povolania a strata vodičského oprávnenia by fakticky znamenala stratu zamestnania a zásadné obmedzenie jeho možnosti pracovného uplatnenia vzhľadom na jeho vek, kvalifikáciu a zdravotný stav. Takýto následok by bol v rozpore s účelom trestu podľa § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého má trest postihovať páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Obžalovaný sa pritom stará o mentálne postihnutého brata a poskytuje nevyhnutnú osobnú aj finančnú pomoc svojej sestre. Za významnú obžalovaný považuje aj skutočnosť, že strata zamestnania by zároveň negatívne ovplyvnila jeho schopnosť nahradiť spôsobenú škodu, čím by sa oslabil aj reparačný účel trestného konania. Argumentácia prokurátora týkajúca sa technického stavu vozidla sama osebe podľa obžalovaného neodôvodňuje potrebu uloženia zákazu činnosti, najmä ak súd všetky okolnosti prípadu komplexne vyhodnotil a dospel k záveru, že účel trestu možno dosiahnuť aj bez uloženia tohto druhu sankcie. Z uvedených dôvodov obžalovaný považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o treste za vecne správne, zákonné a primerané, a preto navrhuje odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytkané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku, a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danom prípade je preskúmanie a posúdenie napadnutého rozsudku a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolania podaného prokurátorom, v neprospech obžalovaného čo do trestu.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že povinnosťou odvolacieho súdu na základe revízneho princípu je preskúmanie len tých výrokov, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie a preskúmanie správnosti konania, ktoré predchádzalo týmto napadnutým výrokom rozsudku.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Podľa § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti, aj keď predmetom odvolacieho konania je len výrok o uloženom treste obžalovanému, zistil, že pred súdom prvého stupňa boli vykonané na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy tak na objasnenie skutkového stavu a následného uloženia trestu, aj rozhodnutia o škode predmetnej veci v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr. poriadku a tieto okresný súd vecne správne vyhodnotil. Skutkové zistenia vychádzajúce z dokazovania vykonaného okresným súdom, podľa ktorých obžalovaný A. B. spáchal skutok tak, ako je uvedený v skutkovej vete rozsudku súdu prvého stupňa, poskytli spoľahlivý podklad pre konštatovanie o naplnení všetkých zákonných znakov prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona.

Prvostupňový súd vykonal dokazovanie náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy aj v napadnutej časti rozsudku potom vyhodnotil v súlade so zákonom, správne ustálil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine obžalovaného a svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu aj presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje aj vzhľadom na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom

je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom, konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný. Krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať, či opakovať dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd rozhodol o vine a následne aj o uloženom treste.

Pre účely ukladania trestu prvostupňový súd prečítal správu o povesti z miesta posledného trvalého pobytu obžalovaného, z ktorej plynie, že je slobodný, bezdetný, býva spolu so svojim mladším slobodným bratom P., je nekonfliktný typ človeka, rád pomáha ľuďom, je pokojnej povahy, jeho správanie a vzťah k spoluobčanom je pozitívny. Vo výpise z evidenčnej karty vodiča má evidovaných 8 priestupkov na úseku cestnej dopravy v období rokov 2016 až 2024 menej závažného charakteru, v odpise registra trestov má evidované 2 záznamy, posledný pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zákona, za čo mu bol uložený peňažný trest vo výške 300,- eur a náhradný trest odňatia slobody vo výmere dvoch mesiacov, tiež trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu jedného roka, toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 18.03.2014 teda obe odsúdenia sú už zahladené.

Konanie obžalovaného ako už bolo vyššie konštatované prvostupňový súd po právnej stránke posúdil ako prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zákona, keďže obžalovaný ako vodič motorového vozidla z nebanlivosti spôsobil smrť chodkyne, pričom súd tiež konštatoval že porušil dôležitú povinnosť uloženú mu zákonom o cestnej premávke, keď na jazdu použil nákladné motorové vozidlo nespôsobilé na premávku na pozemných komunikáciách v dôsledku nefunkčného odrazového skla na spätnom zrkadle umiestnenom na pravej strane čelného skla vozidla. Konštatovanie súdu prvého stupňa o porušení dôležitej povinnosti zo strany obžalovaného je aj podľa názoru krajského súdu správne a zákonne, prvostupňový súd aj túto časť náležite odôvodnil okolnosťami skutku, ale najmä tým, že ako vodič z povolania poznajúci lokalitu a veľký chaos, ktorý tam vládne vodiac o tom, že má poškodené predné spätné zrkadlo vykonal jazdu nákladným motorovým vozidlom nad 12 ton, tým porušil povinnosti vyplývajúce mu zo zákona a toto jeho konanie bolo nevyhnutné posudzovať ako porušenie dôležitej povinnosti, ktoré má spravidla za následok nebezpečné dopravné nehody s veľmi závažnými následkami ako tomu bolo aj v posudzovanom prípade. Z hľadiska zavinenia konštatoval prvostupňový súd, že obžalovaný sa konania dopustil vo forme vedomej nebanlivosti a náležitým spôsobom pritom hodnotil aj otázku spoluzavinenia poškodenej, tiež aj vo vzťahu k ukladanému trestu. Ako technickú príčinu dopravnej nehody v súlade so závermi znalca súd uviedol súbeh nesprávneho pohybu chodkyne v tesnej blízkosti motorového vozidla označeného majákmi a nesprávnou technikou jazdy vodiča motorového vozidla, ktorý na jazdu použil nie spôsobilé motorové vozidlo.

Napriek tomu, že prvostupňový súd citoval ustanovenie § 34 Tr. zákona, podľa názoru krajského súdu nedostatočne zhodnotil účel trestu a kritériá pri určovaní druhu trestu a jeho výmery uvedené v § 34 ods. 4 Tr. zákona, najmä spôsob spáchania činu a jeho následok.

Vychádzajúc z ust. § 34 ods. 1 Tr. zákona, účelom trestu je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 3, 4 Tr. zákona trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, prítiažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy, na jeho správanie po spáchaní trestného činu, najmä na jeho úsilie o náhradu škody a odstránenie škodlivého následku trestného činu a na úsilie páchatela o dosiahnutie urovnania s poškodeným, ako aj na dobu, ktorá uplynula od spáchania trestného činu. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel trestného činu získal alebo sa snažil získať trestným činom majetkový prospech.

Predovšetkým je potrebné zdôrazniť, že prečinom usmrtenia podľa § 149 ods. 1 ods. 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zákona obžalovaný v dôsledku porušenia dôležitej povinnosti uloženej mu zákonom č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke spôsobil poškodenú M. D. ťažké zranenia, ktorým na mieste podľahla. Tento nenapraviteľný následok nastal v kombinácii s porušením dôležitej povinnosti obžalovaným, pritom to spočívalo v nedostatočnom venovaní sa vedeniu a prevádzke

motorového vozidla vediac pritom, že vozidlo má poškodené predné spätné zrkadlo, teda, že technický stav vozidla je dočasne nevyhovujúci, v dôsledku čoho nemohol reagovať na pohyb chodkyne v priestore tesne pred vozidlom. Práve porušenie týchto povinností bolo aj v tomto prípade príčinou nárazu a následnému prejedenií vozidla vedeného obžalovaným do poškodenej chodkyne a spôsobenia jej smrti.

Je síce pravdou, že napriek predchádzajúcim dvom odsúdeniam pre menej závažné trestné činy vo vzdialenej minulosti sa na obžalovaného hľadí ako by nebol odsúdený, no významné je, že bol po spáchaní teraz stíhaného skutku postihnutý za 7 priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, aj keď všetky boli riešené v blokovom konaní ako menej závažné.

Všetky súdom prvého stupňa konštatované skutočnosti spočívajúce v okolnostiach prípadu a okolnostiach na strane obžalovaného, ktoré vyhodnotil prvostupňový súd pri ukladaní trestu, vrátane nezistenia žiadnej poľahčujúcej ani priťažujúcej okolnosti, prijal za svoje aj krajský súd. Stotožnil sa aj s tým, že súd ukladal obžalovanému trest odňatia slobody priamo nespojený s jeho výkonom, teda trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom jeho výkonu.

Súčasne však vzhľadom na spôsob spáchania činu a jeho následky, ktoré sú priamym dôsledkom zavineného porušenia dôležitej povinnosti pri vedení motorového vozidla obžalovaným, sa ako nevyhnutným z hľadiska účelu trestu javí, popri uložení podmiennečného trestu odňatia slobody, aj uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov. Práve v súvislosti s touto činnosťou sa obžalovaný dopustil predmetného trestného činu.

Uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov vo výmere na dolnej hranici trestu je podľa odvolacieho súdu nevyhnutné na dosiahnutie účelu trestu, ktorým je podľa § 34 ods. 1 Tr. zákona zabezpečenie ochrany spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, pričom trest zároveň vyjadri aj morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Trest totiž musí plniť nielen funkciu individuálnej prevencie, ale aj funkciu generálnej prevencie, teda musí pôsobiť výchovne aj vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti a vyjadriť morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Na závere o zákonnosti uloženia aj trestu zákazu činnosti nemôžu nič zmeniť ani námietky obžalovaného spočívajúce v tom, že uloženie trestu zákazu činnosti by bolo pre neho neprimerane prísny zásahom a malo by pre obžalovaného likvidačné dôsledky, keďže je dlhoročným vodičom z povolania a strata vodičského oprávnenia by fakticky znamenala aj stratu zamestnania a zásadné obmedzenie jeho možnosti pracovného uplatnenia sa, že takýto následok by bol v rozpore s účelom trestu, podľa ktorého má trest postihovať páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby s poukazom na to, že obžalovaný sa stará o mentálne postihnutého brata a poskytuje nevyhnutnú osobnú a finančnú pomoc svojej sestre.

K tomuto považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že každý trest predstavuje ústavným poriadkom predvídaný zásah do základných práv a slobôd páchatela, ale nielen jeho. Aj preto jedna zo zásad ukladania trestov stanovuje, že trest má postihovať iba páchatela tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby (§ 34 ods. 3 Tr. zákona). Krajský súd túto zákonnú požiadavku zohľadnil, nakoľko uložené tresty neznamenajú izolovanie obžalovaného od jeho rodiny a ani mu neznemožňujú naďalej poskytovať starostlivosť o brata alebo sestru a jej rodinu, napr. od prepravy pomocou ďalších rodinných príslušníkov, cez prepravu zdravotnou dopravnou službou až po prepravu inými spôsobmi, napríklad taxislužbou. Obmedzenie spočívajúce v zúžení tejto možnosti v dôsledku uloženia zákazu viesť obžalovanému motorové vozidlá je zákonným dôsledkom toho, že tento spáchal trestný čin pri výkone uvedenej činnosti. Uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá pritom nie je vylúčené ani v situácii, ak spôsobí zhoršenie sociálnej situácie obžalovaného či iných osôb, napr. v tom, že im nebude môcť zabezpečiť prepravu osobným vedením vozidla. Určite nie neriešiteľnou je aj otázka zabezpečenia si zamestnania bez nutnosti vedenia motorových vozidiel, najmä za situácie, ak je trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov ukladaný na najkratšie možnú dobu, ktorá v prípade splnenia zákonných podmienok môže byť ešte aj o polovicu skrátená.

Rovnako bez významu je aj námietka obžalovaného, že policajti mu po nehode vodičský preukaz nezadržali a on už 6 rokov po nehode naďalej jazdí na vozidle. Jednak polícia nerozhoduje v trestnom

konaní o treste zákazu činnosti a zadržanie vodičského preukazu políciou nie je ani podmienkou pre následné uloženie trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. Navyiac, ako už bolo vyššie uvedené, trest má plniť nielen funkciu individuálnej prevencie, ale má pôsobiť výchovne aj vo vzťahu k ostatným členom spoločnosti a vyjadriť morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Tu tiež treba pripomenúť už vyššie konštatované, že po spáchaní skutku, ktorý je predmetom tohto trestného stíhania, obžalovaný sa mal opakovane dopúšťať aj keď drobných priestupkov na úseku dopravy a napriek konštatovaniu obhajoby, že 7 priestupkov za dobu šiestich rokov u vodiča z povolania nepovažuje za neprimerané, krajský súd uzatvára, že dôvodom neuloženia trestu zákazu činnosti za trestný čin spáchaný v súvislosti s výkonom tejto činnosti nemôže byť ani skutočnosť, že už obžalovaný neporušuje závažným spôsobom pravidlá cestnej premávky. Nemožno v tomto smere prehliadnúť ani prokurátorkou v konečnom návrhu uvádzanú skutočnosť, že pri ukladaní trestu, v rámci hodnotenia osoby obžalovaného treba zohľadniť aj predchádzajúce odsúdenia aj s už raz uloženým trestom zákazu činnosti, napriek tomu, že tieto sú zahladené.

Krajský súd k obsahu ďalších námietok obžalovaného podotýka, že nie všetky jeho tvrdenia je možné hodnotiť len v jeho prospech. Tak tomu je aj pri jeho tvrdení, že vedel o technickej nespôsobilosti motorového vozidla určeného pre výkon jeho práce a o týchto skutočnostiach informoval zamestnávateľa a prevádzkovateľa vozidla a napriek tomu, že k náprave nedošlo, on nemal možnosť odmietnuť vykonať jazdu. Táto otázka a zároveň spôsob obrany obžalovaného bol riešený v priebehu vykonávaného dokazovania. Bolo potvrdené a konštatuje to aj prvostupňový súd v dôvodoch napadnutého rozsudku, že k nehode došlo aj v dôsledku použitia nákladného motorového vozidla nespôsobilého na jazdu po pozemných komunikáciách, pričom v pracovnej zmluve medzi obžalovaným ako zamestnancom a spoločnosťou O., B., ako zamestnávateľom je uvedené, že zamestnanec sa prijíma na pracovné miesto ako vodič so zodpovednosťou za technický stav prideleného vozidla. Krajský súd sa teda nestotožnil ani s konštatovaním obžalovaného, že nemal za takéhoto stavu možnosť odmietnuť vykonať jazdu nespôsobilým vozidlom. Navyše, ako už bolo uvedené, skutkové okolnosti sú už právoplatne ustálené v napadnutom rozsudku.

Po zhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností, vrátane všetkých skutočností, na ktoré v dôvodoch svojho rozsudku pri ukladaní trestu poukázal aj súd prvého stupňa, dospel odvolací súd k záveru, že na dosiahnutie účelu trestu bude u obžalovaného dostačovať trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby teda vo výmere dvoch rokov, výkon ktorého mu podmienčne odložil na skúšobnú dobu v trvaní dvoch rokov v spojení s trestom zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel uloženom na dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby vo výmere 1 roka. Zmena výmery trestu aj dĺžky skúšobnej doby a uloženie trestu zákazu činnosti úplne na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby okrem už uvádzaných skutočností zohľadňuje okrem už vyššie uvádzaných skutočností aj dĺžku konania, keďže od spáchania skutku už uplynulo viac ako 6 rokov.

Na základe uvedeného odvolací súd na podklade odvolania prokurátora zrušil celý výrok o treste napadnutého rozsudku a vo veci sám rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.